

Hồi 41

Kiếp hậu dư sinh

Tựa như từ dưới đáy tối tăm của đại dương sâu thẳm, ý thức của Yến Phi phiêu phù nổi dần lên, trong hư vô lảng đãng trôi như cánh bèo không rễ, tư tưởng dần dần ngưng tụ, thân thể lạnh lẽo từ từ chuyển sang ấm áp, cuối cùng thốt lên một tiếng rên rỉ, hai mắt bừng mở.

Cảnh tượng mơ mơ màng màng đập vào mắt, phảng phất như trong mộng.

Chàng đang ở trong một gian phòng rộng rãi, bố trí giản dị cao nhã, mình thì ngồi trên giường màn che trắng rủ, ánh dương quang nhu hòa chiếu rọi qua cửa sổ bên cạnh, thế giới bên ngoài một màu trắng toát, rõ ràng là nơi này vừa trải qua một trận bão tuyết.

Trong thời khắc này, chàng cảm giác hết sức kỳ dị, vì thế giới trước mặt và trong quá khứ không có lấy một nửa điểm liên hệ với nhau.

Tuy nhiên đó cũng vì ký ức đã bị tàn phá đến mức không còn gì rõ ràng nữa.

Ánh thái dương rọi vào tuy dịu dàng, nhưng chàng vẫn cảm thấy không chịu đựng nổi, liền nhắm nghiền hai mắt, hơi thở dồn dập.

Chàng theo phản ứng tự nhiên kiểm tra tình trạng bên trong thân thể, chân tay thì đã khôi phục khí lực, nhưng chân khí sung mãn xưa nay lại tựa như có như không, vô phương ngưng tụ.

Yến Phi trong lòng chấn động mạnh, biết rằng nội công tu vi đã mất, biến thành người thường.

Tiếng chân bước lại gần.

Yến Phi nhìn ra cửa phòng, có một tiểu sảnh nằm bên ngoài, có người đang bước qua sảnh tới đây. Là ai vậy?

Một tiểu tỳ bước qua ngưỡng cửa, xuất hiện trước mặt chàng, tuy không thật mỹ lệ, nhưng ngũ quan đoan chính, cặp mắt to tròn rất đáng yêu. Ả tựa hồ không nghĩ đến chuyện Yến Phi trong trường đã tỉnh lại, nhanh nhẹn tiến vào, tay bê một chiếc bồn gỗ đầy nước nóng đặt lên đầu giường, trong đám hơi nước nghi ngút đưa tay rút chiếc khăn lông vắt vai bỏ vào trong bồn nước.

Yến Phi muốn gọi một câu "cô nương", nhưng nói được thành lời quả thật muôn vàn gian nan, âm thanh lên đến cổ rồi liền biến thành một tiếng rên thoát ra.

Tiểu tỳ giật bắn mình, mặt lộ vẻ hết sức kỳ quái, ngó vào trong trướng, nhìn Yến Phi đã ngồi lên như nhìn thấy quỷ, vội lui lại hai bước, tay ôm ngực, song mục bằng hoàng không tin ở mắt mình.

Yến Phi cũng ngơ ngác nhìn, hết sức bất ngờ trước phản ứng kịch liệt của ả.

Tiểu tỳ khẽ mấp má đôi môi, tựa như muốn nói điều gì, nhưng cặp chân lại bất giác thoái lui ra ngoài, đến bên cửa rồi mới kêu lên một tiếng chói tai, quay đầu chạy như ma đuổi.

Yến Phi cảm thấy toàn thân mềm nhũn, lại nằm ngửa ra ngó lên đình màn.

Trời ơi! Cuối cùng là chuyện gì đây? Chẳng lẽ địa phủ là như thế này sao? Chẳng có gì khác với thế giới trước khi chết, giá như người tiến vào phòng khi này không phải là người khác mà là mẫu thân đã quá thế thì chẳng phải thật là tuyệt vời hay sao?

Ký ức trước khi đánh mất tri giác dần dần trở lại trong đầu, bối tâm vẫn còn đó cảm giác lạnh buốt lúc bị Nhậm Dao dùng song chưởng toàn lực đập vào.

Còn Điệp Luyến Hoa nữa?

Yến Phi lại ngồi dậy, nhìn quanh tìm kiếm, thấy Điệp Luyến Hoa được treo hững hờ trên bức tường bên cạnh, ngoài ra còn có Khảm thái đao của Bàn Nghĩa, tự đáy lòng liền dâng lên cảm giác ấm áp dễ chịu, rồi ngay lúc đó lại cười khổ. Lúc này đối với chàng Điệp Luyến Hoa chẳng biết dùng để làm gì nữa.

Chẳng lẽ song chưởng của Nhậm Dao rốt cuộc đã chấn tan đi nội công tu luyện từ nhỏ của mình sao?

Là do di hại của Đan kiếp?

Tiếng chân lại vang lên, ba bốn người đang chạy vội đến, không như lúc trước, hiện tại chàng đã có thể qua tiếng bước chân đoán đúng số người tới.

Yến Phi ngẫm thờ dài, nhắm mắt lại, nghĩ thầm miễn sao không phải Nhậm Dao hay yêu nữ Thanh Thị tới, bằng không lão tử sẽ mệt đây.

Một giọng nam nhân ngoài cửa nói: "Các người ở lại đây".

Yến Phi thở phào một hơi, không phải giọng Nhậm Dao.

"Yến huynh tỉnh rồi ư?".

Yến Phi thất kinh, vì chàng không nghe được thanh âm của người tới sát đầu giường, chậm rãi mở to mắt, một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi, y phục võ sĩ màu xanh, đang đứng sững bên giường, cặp mắt lóe lên những tia vui mừng thân thiết, đang chăm chú nhìn chàng.

Yến Phi ngồi thẳng dậy, hai tay ôm đầu gối, lắc đầu như muốn xua đi những ý nghĩ loạn xạ trong đầu, trầm giọng hỏi: "Đây là nơi nào?".

Nam tử nọ kéo tấm màn, vất lên trên, ngồi lên mép giường, thân thiết nói: "Tạ phủ ở hẻm Ô Y, Kiến Khang thành".

Nam nhân lộ xuất biểu hiện đồng tình mà tiếc nuối, nói: "Yến huynh vì bị thương trong tay Nhậm Dao ở Biên Hoang Tập, từ đó hôn mê bất tỉnh, Huyền thiếu gia mang Yến huynh về Thọ Dương, sau đó mới lại đưa về đây. May mà ông trời có mắt, Yến huynh cuối cùng cũng tỉnh lại".

Rồi ngập ngừng nói: "Yến huynh hiện giờ ở tình trạng thế nào?".

Yến Phi nghĩ thầm, nếu vậy thì bản thân mình ít nhất cũng đã hôn mê hơn mười ngày, không lý gì đến câu hỏi của người nọ, nói: "Tại hạ hôn mê bao lâu rồi?".

Người này nói: "Vừa đúng trăm ngày".

Yến Phi không tin: "Thế nào cơ?".

Người này khẳng định: "Chính xác là trăm ngày, Huyền thiếu gia đánh lui Nhậm Dao, cứu được Yến huynh, Yến huynh sinh cơ gần tuyệt, chìm trong trạng thái thai tức của người tu đạo, chỉ có tâm mạch khe khẽ đập, trong trăm ngày, Yến huynh không hề uống một giọt nước, Chi Độn đại sư là người tinh thông cả y đạo và đan đạo đã trăm lần suy nghĩ về trường hợp của Yến huynh mà cũng không tìm ra lý do".

Yến Phi kéo bức màn gấm, vươn chân vươn tay, lạ là tâm hồn rất bình yên, không hề vì nội công thất tán mà sinh ra bi quan chán nản.

Nhìn ra ngoài cửa, thấy có mấy người đang thò đầu thò cổ chen nhau ngó vào, đều là đám tỳ bộc hộ viện, trong đó có cả ả tiểu tỳ mắt to.

Người nọ lại ân cần hỏi: "Yến huynh có cảm giác ra sao?".

Yến Phi ngừng vận động, nói: "Huynh đài cao tính đại danh là gì?".

Người kia đáp: "Bản nhân là Tống Bi Phong, là tùy tòng của An gia".

Yến Phi mỉm cười: "Thì ra Tống huynh, tại Biên Hoang Tập đã sớm được nghe đại danh Tống huynh".

Tống Bi Phong khiêm tốn đáp: "Tại hạ thực không có gì đáng để người ta nhắc đến".

Yến Phi nói: "Tống huynh quá khiêm tốn rồi, ta hiện thời tình trạng rất tốt, trăm ngày không ăn uống gì vẫn không hề có chút cảm giác đói khát nào, thật tự mình cũng khó tin. Hiện giờ phải chăng đã sang tiết xuân?".

Tống Bi Phong thăm dò: "Yến huynh có thể hành huyết vận khí không?".

Yến Phi nhặt giọng nói: "Về chuyện này thì đi đứt rồi, từ nay về sau đúng là vô duyên với võ công và kiếm thuật".

Tống Bi Phong lặng người đi một lát, lộ vẻ xót xa thương tiếc, muốn nói điều gì đấy lại thôi, cuối cùng mới nói: "Thật là kỳ quái! Nếu Yến huynh vì thụ thương quá nặng, chân khí chạy loạn xạ gây ra công lực tiêu tán, như vậy nhẹ thì cũng tẩu hỏa nhập ma, bại liệt điên cuồng, nặng thì kinh mạch bị thiêu đốt mà chết! Làm sao mà Yến huynh lại như chẳng có chuyện gì? Hơn nữa thần khí trong mắt tự mà không tán, tàng mà không lộ, chắc chắn có gì đấy vi diệu ngoài hiểu biết của bọn ta".

Yến Phi thông dong nói: "Nghĩ không thông thì chẳng cần phí sức nghĩ, ta tuy mất hết võ công, nhưng tinh thần rất tốt, lại có chút cảm giác sung sướng yên ổn chết đi rồi sống lại. Rất muốn được đi ngao du, coi xem Kiến Khang có những gì thay đổi so với năm năm trước".

Tống Bi Phong thấy Yến Phi không để tâm đến chuyện võ công mất còn, bội phục sát đất, hơn nữa chàng một chữ cũng không đề cập đến chuyện lập nên đại công cho Nam Tấn, càng thêm kính trọng, vui vẻ nói: "Yến huynh đệ nhiều hứng thú với chuyện du ngoạn, Tống mạo xin vui lòng tận tình địa chủ. Bất quá xin đợi cho một lát, ta phải lập tức thông báo cho An gia và Cao công tử".

Yến Phi ngạc nhiên: "Cao công tử?".

Tống Bi Phong nói: "Là Cao Ngạn công tử, tự khi biết người tới đây, hơn hai tháng nay, hần ngày nào cũng đến đây thăm nom, mưa tuyết cũng đi. Cũng chỉ có anh hùng hảo hán như Yến huynh đệ mới giao hảo được với bằng hữu như Cao công tử".

Yến Phi thất thanh: "Rốt cuộc lại là tiểu tử Cao Ngạn! Hắn làm cái chi ở đây?".

Tống Bi Phong dường như sợ để cho đám tỳ bộc bên ngoài nghe thấy, hạ giọng nói: "Cao công tử là nhân vật phong lưu, hơn nữa Biên Hoang Tập đã bị cháy thành đống đổ nát, do vậy ở đây rong chơi cho quên đi. Bất quá xác thực là hắn rất quan tâm đến người, Tiểu Kỳ còn thấy hắn nhiều lần ngồi bên giường người khóc thầm".

Yến Phi ngạc nhiên: "Tiểu tử này lại vì ta mà khóc sao?" Rồi phì cười nói: "Hay là sợ không ai bảo hộ cho hần nữa?".

Tống Bi Phong làm sao biết được những chuyện dấm dớ giữa hai chàng, vỗ vỗ vào vai Yến Phi, đứng dậy nói: "Tiểu Kỳ sẽ hầu hạ Yến huynh rửa ráy thay y phục, ả là tiểu tỳ của ta, hết sức ngoan ngoãn linh lợi, nhưng vừa rồi thiếu chút nữa bị Yến huynh làm cho khiếp đảm".

Nói xong cười ha hả, đi ra khỏi phòng.

Yến Phi dịch ra mép giường, hai chân chạm đất, trào lên một cảm xúc đại nạn không chết, tuy không biết có phải tất có hậu phúc hay không, nhưng thật khó mà có ý kiến gì.

Có một phát hiện kỳ quái, đó là bản thân không thấy oán hận người nào, kể cả những kẻ đã hại mình thành như thế này là Nhậm Dao và Nhậm Thanh Thị, quá khứ hãy để cho nó qua đi. Đã không chết được, tốt hơn hết là chuẩn bị để sống một cuộc đời bình dị sau khi võ công tiêu tán.

"Công tử!".

Yến Phi ngẩng đầu lên, bắt gặp cặp mắt to của Tiểu Kỳ đang lộ vẻ dè chừng, đến rồi nhưng vẫn không dám tiến vào, dừng lại bên ngoài cửa, không nín được, mỉm cười nói: "Còn sợ ta à?".

Khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Kỳ lập tức hồng lên, cổ sức lắc đầu, đập đập vào ngực, dáng vẻ thiếu nữ yếu điệu ngây thơ rất đáng yêu, xuôi tay nói: "Tỳ tử thất lễ, ài! Máy ngày gần đây, công tử lúc nào cũng nằm bất động, mũi miệng không hô hấp, may mà toàn thân còn ấm mềm, ài! Tỳ tử không biết nói thế nào nữa".

Yến Phi phì cười: "Người lại tưởng ta là quỷ nhập tràng sao?".

Tiểu Kỳ then thùng liếc nhìn chàng bằng cặp mắt to, ngượng ngập nói: "Tỳ tử gan bé mà, công tử đừng lấy làm lạ, công tử thật là bình dị dễ gần, hiện tại lại bình phục khỏe mạnh, tạ trời tạ đất a!".

Tiếp đó khẽ chuyển lưng ong, ngoảnh đầu duyên dáng kêu to: "Còn chưa qua đây hầu hạ công tử sao?".

Một gã võ sĩ hộ vệ cùng hai người hầu mạnh khỏe vội vã chạy vào, muốn nâng Yến Phi dậy.

Yến Phi giơ tay cản lại, cố gắng đứng lên, nhưng đúng lúc chàng thẳng người dậy, một cảm giác khó hình dung lan tỏa toàn thân, ấm áp dễ chịu không bút nào tả xiết.

Gã vệ sĩ thất kinh: "Công tử không được khỏe sao?".

Trong phút chốc, Yến Phi lại trở lại như cũ, thân thể yếu ớt, vươn tay bám vào vai gã, tựa người vào gã, nói: "Vị đại ca này cao tính đại danh là gì vậy?".

Võ sĩ trẻ ngượng nghịu: "Tiểu tử tên gọi Lương Định Đô, là đồ đệ của Tống gia".

Một gã hầu thấy tính cách Yến Phi hiền hòa dễ thân cận, mạnh dạn hơn nhiều, mỉm cười nói: "Đồ đệ cái gì? Tống gia còn chưa chính thức thu đồ đệ mà".

Lương Định Đô hiển nhiên thường cãi nhau với chúng, cãi lại: "Không thừa nhận thế nào? Ít nhất cũng là một nửa đồ đệ, Tống gia nếu không nhận ta làm đồ đệ, sao chịu truyền cho ta kiếm pháp thượng thặng?".

Tiểu Kỳ lại hớn ha hớn hở cười nói: "Không phải cãi nhau! Còn không mau phục thị công tử rửa ráy thay y phục, nếu không lúc Tống gia quay lại mời công tử đi gặp An gia thì các người mới sáng mắt ra".

Yến Phi vẫn yên lặng ngẫm nghĩ đến cái ý vị ám áp kỳ dị lúc vừa đứng dậy. Nghe bọn họ cười nói ồn ào, bất giác trào dâng cảm giác hết sức dễ chịu, chỉ có hồi còn rất nhỏ chàng mới có được những cảm giác như thế.

Những hồi ức trước khi hôn mê đang không ngừng trở lại trong đầu chàng, hoàn chỉnh lại bản đồ ký ức thuộc về cuộc sống trước kia của chàng, buột miệng nói: "Tạ Huyền phải chăng đã thắng trận rồi?".

Câu hỏi này liền khơi lên một trận âm ỉ người một câu ta một câu, khen ngợi Tạ Huyền anh minh thần võ, đánh cho Phù Kiên đại bại như thế nào, người nào người nấy biến thành chuyên gia bình luận chiến tranh, nói đến mức hoa rơi lá rụng. Bất quá cuối cùng cũng làm cho Yến Phi hiểu được Tấn quân toàn thắng trong trận Phì Thủy, đồng thời cũng làm chàng nhớ lại lời nói của Tống Bi Phong rằng Biên Hoang Tập đã bị đốt cháy thành một đồng tro tàn.

Một chuyện khiến cho chàng chợt lo lắng hỏi: "Lưu Dụ không có chuyện gì chứ?".

Bọn Lương Định Đô ba người ngạc nhiên nhìn nhau, rõ ràng chưa từng nghe đến tên Lưu Dụ.

Riêng Tiểu Kỳ nói: "Yến công tử nói hắc là Lưu phó tướng, chính là y thân đưa công tử đến hẻm Ô Y mà, sau đó mới vội vã ra đi. Y là hảo bằng hữu của Cao công tử, cũng chính y đi tìm Cao công tử tới đây".

Yến Phi nghĩ thầm đó đúng là Lưu Dụ chứ không sai, lại được thăng làm phó tướng, nhưng đó cũng là chuyện ít nhất hai tháng trước rồi. Tình hình của chàng cũng vẫn còn

chút nghi vấn. Ài! Còn chuyện sinh tử của Bàng Nghĩ không biết thế nào, mình thì không thể giúp gì được, chỉ có thể làm tận trách nhiệm thông báo cảnh cáo gã.

Bất chợt, một đôi mắt thần bí và mỹ lệ mơ hồ hiện lên trong tâm. Lần này khoảng cách lại càng thêm xa xôi mịt mờ. Nhưng không phải là khoảng cách thực tế, mà là trên phương diện tâm lý. Bởi Yến Phi từ đây sẽ không thuộc về thế giới máu đổ thịt rơi ấy nữa.

o0o

Tạ An khoanh tay đứng tại Vọng Hoài Các trong đông viện, dựa vào lan can nhìn xuống dòng sông êm đềm trôi không mỗi một bên dưới, thế nhưng bản thân ông lại có cảm giác mệt mỏi cùng cực.

Niềm hoan hỉ chiến thắng Phì Thủy đã bị triều đình thay thế bằng cuộc tranh đấu kịch liệt hiện thời, Tư Mã Diệu đã biến đổi rất nhiều, từ hai tháng trước, ông ta đã phong chức quý nhân cho mỹ nữ do Tư Mã Đạo Tử dâng lên, thêm nữa là không còn sự uy hiếp của bắc phương hồ tộc, bèn bỏ bê chính sự, chỉ đêm đêm ở trong nội điện cùng nữ tử này yến ẩm cuồng hoan, chìm đắm tử sắc, quyền bính dần dần rơi cả vào tay Tư Mã Đạo Tử, bắt đầu khuynh loát Tạ An ông.

Nhưng đau lòng nhất lại là nữ tể của ông Vương Quốc Bảo, cùng với Tư Mã Đạo Tử không ngừng thêu dệt chuyện xấu xa với Tư Mã Diệu, làm bại hoại thanh danh ông, khiến cho Tư Mã Diệu mất hẳn đi tín nhiệm trước đây đối với ông, tình thế thay đổi rất nhanh.

Tiếng chân vọng đến, thanh âm của Tống Bi Phong từ đằng sau vang lên: "Yến công tử đến!".

Tạ An buông lời tâm sự, vui mừng chuyển thân, song mục vụt sáng lên, chăm chú nhìn người trai trẻ trong y phục nho sinh thần thái sáng láng đứng trước mặt.

Yến Phi cũng đang chăm chú nhìn vị phong lưu tể tướng được coi là thiên hạ đệ nhất danh sĩ, trong làn gió sông thổi tới tà áo tung bay, toàn thân tiên phong đạo cốt, giống như người tiên.

Tạ An cười lớn, nói: "'Cao phong nhập vân, thanh khe kiến đế, yến phi trường không'¹. Yến tiểu đệ quý thể mạnh khỏe trở lại, đáng mừng đáng mừng!".

Yến Phi trong tâm trào dâng một cảm giác kích động không rõ nguyên nhân, gượng cười nói: "Đa tạ An công quan tâm, An công khen ngợi, thật thẹn không dám nhận. Yến Phi võ công mất hết, đối với việc thiên hạ tâm ý đã nguội lạnh, không còn chí hướng bay lượn tầng không, chỉ hy vọng sống quãng đời còn lại bình thường là được".

Tạ An cười nụ bước lên, nắm lấy tay chàng, dẫn chàng tới bên hàng lan can, để Yến Phi sóng vai cùng ông nhìn ra xa xa, lúc ấy mới bỏ tay chàng ra.

Tống Bi Phong yên lặng rút lui, trong lòng hết sức thương tiếc cho Yến Phi võ công mất hết, hần vừa rồi xem xét kinh mạch Yến Phi, biết rõ Yến Phi nội khí tan hết, đã biến thành một người bình thường.

Yến Phi không vì được đương triều danh tướng ưu ái mà sinh ra cảm giác e ngại, chàng từ xưa tới nay độc lai độc vãng, cô ngạo bất quần, không hề để tâm đến quyền thế danh vị. Vậy mà cũng không dừng được sinh ra lòng tôn kính đối với Tạ An, với thân phận địa vị của Tạ An, lại đối với kẻ sĩ hàn môn như chàng hoàn toàn không hề ra bộ ta đây, chỉ từ đấy là đã có thể nhìn thấy khí phách và tấm lòng ông, cử chỉ lời nói tao nhã của ông càng khiến chàng cảm kích.

Tạ An đột nhiên nói với vẻ ngưỡng mộ: "Theo truyền thuyết năm thứ tư đời Hoàng Sơ, một hôm Tào Thực ra khỏi kinh thành, lúc mặt trời lặn đi tới bên bờ Lạc Thủy, nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp bên bờ sông, nhẹ nhàng e kinh động bầy thiên nga trên sông, uyển chuyển như thần long uốn khúc, xa trông như mặt trời buổi mai, lại gần tựa hoa sen đùa sóng biếc, bất giác tâm thần mê đắm, tới lúc mỹ nữ nâng chén quỳnh mời mọc, hẹn ước tái hội nơi đáy nước, rồi thoát đã biến mất, mới hay vừa hạnh ngộ Lạc Thủy nữ thần. Nhưng mà nhân thần hai ngã, không nẻo qua lại. Tào Thực bồi hồi suốt đêm, không nỡ xa rời, bèn làm nên tác phẩm danh truyền hậu thế 'Lạc thần phú'".

Yến Phi ngưng thần ngắm nhìn bờ bên kia Tần Hoài, đất trời một màu tuyết trắng tinh khiết mỹ lệ, trên sông thuyền bè qua lại không dứt, bỗng dưng bên tai nghe Tạ An lộ mối u tình hoài cổ, hướng tới bản thân là một người xa lạ, kể lại rành rọt một cố sự đau thương về mối tình nhân - thần, lại thêm tự thân tựa như rơi vào lưới mê, thật có một ý vị khác hẳn.

Tạ An không hổ là phong lưu danh sĩ, Yến Phi ẩn ẩn có cảm giác, ông muốn mượn cố sự này để làm vơi đi tình cảm bi hoài tích kết trong lòng, cũng có thể nói đối với Yến

¹ Tạm dịch: đỉnh núi cao chìm vào trong mây, nước suối trong xanh nhìn thấy tận đáy, chim én bay tận trời cao.

Phi vừa gặp đã như cố nhân, coi chàng như một đối tượng xứng đáng để cùng luận đàm những vấn đề sâu sắc.

Tương truyền Mật Phi là con gái Phục Hi, chết đuối ở Lạc Thủy, trở thành nữ thần sông Lạc, trong "Ly Tao" của Khuất Nguyên từng có nhắc đến.

"Lạc thần phú" của Tào Thực thuật lại một đoạn luyến ái khổ đau không kết quả giữa người và thần, cũng ngầm nhắc đến tình quyến luyến của bản thân Tào Thực với gia tộc hoàng triều, đến trảng chí khó thành, đến nỗi niềm uất ức bị đối xử tệ bạc. Lạc thần mỹ lệ chính là tượng trưng cho lý tưởng, tiếc thay, lý tưởng phiêu hốt tựa thần tiên, chỉ có thể nhìn mà không thể với tới, đúng như miêu tả hiện giờ của Tạ An.

Yến Phi khẽ thở dài: "*Nguyện vi tây nam phong, trường thế nhập quân hoài, quân hoài lương bất khai, tiện thiếp đương hà y?*"². Đã là chuyện nguyện ý, An công sao không trở lại Đông Sơn, chẳng phải hơn là ở lại nơi không chút hy vọng, đau lòng chứng kiến chuyện lực bất tòng tâm sao?".

Bốn câu thơ này vốn nằm trong bản "Thất ai thi" của Tào Thực, biểu lộ rõ tài hoa văn võ song toàn của chàng, sánh với phong cách tùy tiện ngẫu hứng của Tạ An thật là tương đồng, lại còn vì Tạ An đề xuất giải pháp chàng cho là thích hợp.

Tạ An có cảm giác như chợt gặp tri kỷ vong niên, bỗng đứng thốt lên: "Đại Tần mất rồi!".

Yến Phi chấn động thất thanh nói: "Cái gì?".

Chàng trước tiên nghĩ đến Thác Bạt Khuê, Đại Tần nếu mất nước, phương bắc lập tức chia năm xẻ bảy, mà sự tình chỉ phát sinh trong vòng trăm ngày sau trận Phì Thủy, Thác Bạt Khuê liệu có vì chưa kịp đặt chân vững chắc mà bị những ngọn sóng dữ của thời loạn lạc cuốn trôi đi không?

- o O o -

² Tạm dịch: nguyện làm ngọn gió tây nam, quyết nhập vào lòng chàng, lòng chàng không rộng mở, tiện thiếp biết làm sao đây?